Det er min opgave over for denne kongres - vort partis øverste og mest kompetente forsamling - at begrunde, hvorfor partiets hovedbestyrelse i forgårs med alle stemmer mod fire indstillede til kongressen at vedtage det forslag til udtalelse, der opfordrer den danske befolkning den 2. oktober at stemme ja til dansk medlemskab af EF.
Jeg skal gøre denne appel til min egen og søge at sammenfatte argumenterne herfor.
Vi skal for det første - men langt fra udelukkende - gøre det af økonomiske grunde. Danske erhverv, industri, fiskeri, landbrug vil gennem medlemskab opnå ægte, varige og dokumenterede fordele. Omvendt vil de ved at stå udenfor med en svag og mangelfuld handelsaftale lide tab, der varigt vil sætte det danske samfunds økonomiske ydeevne ned. Tilbagegangen vil - ikke mindst for landbrug og fiskeri - vise sig i mindre afsætning, til lavere priser og med større risiko for den enkelte virksomhed og dermed for beskæftigelsen. For industrien vil det store marked være betingelsen for fortsat vækst.
Et stort marked vil give større konkurrence i begge retninger og for alle parter. Det var på samme måde, EFTA virkede. Mange frygtede det, da vi trådte ind. Det viste sig, at Danmark fik en enorm fordel af det. Vandt mere end noget andet medlemsland. Der er god grund til at gå ud fra, at dette vil gentage sig ved dansk medlemskab af EF; at Danmark (måske sammen med Irland) bliver det nye medlemsland, der
får størst fordel af medlemskabet. Hvis vi ikke bliver medlemmer,
men vælger den svagere handelsmæssige løsning, kommer vi til at vente
et år på et eventuelt nyt forhandlingsresultat, erhvervene kan ikke
regne med, at den alternative ordning bliver af varig karakter, og
vi kan, som svenskerne oplevede , risikere at blive sat på en
elleve års lang ventetid på de områder, hvor vor konkurrenceevne
er størst. Samtidig bliver vi berøvet medbestemmelsesret over de vilkår vi skal handle og producere på. Og får ikke andel i fælles teknologiske og forskningsmæssige projekter, der er det væsentlige grundlag
for industriens udvikling i og hvor det er begrænset, hvad en lille
nation isoleret formår at sætte ind. Af hensyn til vore arbejdspladser, vor eksport og valutabalance, af hensyn til beskæftigelsen og til den udvikling, der vil berøre hver arbejdsplads, hvert hjem og hver medborger, skal vi sige ja til en europæisk udvikling, der er i vor interesse, og som vi vil være med til at fremme.
Men ikke bare af hensyn til os selv, også af hensyn til det øvrige Europa, hvis

arbejdere og forbrugere netop ønsker Danmark med som et land med et stort udbud af varer til en kvalitet og til priser, de er interesseret i. Men samtidig som et land, hvis højt organiserede arbejderklasse og veludviklede sociale lovgivning styrker den samfundsudvikling, de ønsker. Det er en styrke, vi kan give dem gratis, fordi vi ikke på et eneste punkt skal udsætte vore fremskridt, hverken lønmæssigt, socialpolitisk, med hensyn til ligeløn eller folkepension for at vente på de andre, Vi har fuld frihed til at fortsætte vore fremskridt. Vi skal ikke vente på nogen. Vi har en særlig pligt til at fortsætte vore sociale og lønmæssige fremskridt - herunder også gennemførelse af økonomisk demokrati for at vise de andre medlemslande et godt eksempel. Vi skal gå med i det europæiske samarbejde, og vi ville handle i strid med vore pligter som demokratiske socialister, hvis vi fulgte nej-sigerne.

Det er påstået, at medlemskab af EF vil medføre en sænkning af den danske sociale standard, altså at EF tilstræber en harmonisering på dette omrade.

Det er også blevet anført, at vi på grund af vor høje sociale standard vil blive invaderet af en hær af EF-arbejdere, og at vi så skal betale den efterfølgende dyre regning.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke er noget hold i disse påstande og synspunkter. Det er rigtigt, at vi på en række områder har bedre sociale ordninger end EF-landene. Men der bliver ikke tale om en harmonisering af sociallovgivningen - eller overgang til arbejdsgiverfinansiering, hvor vi nu finansierer over skatterne.

Lad mig slå det fast.

Lad mig også for en ordens skyld understrege vedrørende arbejdsmarkedet at vi kan føre frie kollektive forhandlinger som hidtil, at danske arbejdere kan ikke "deporteres", at egnsudviklingen kan fortsætte som hidtil, at arbejderbeskyttelsen frit kan udbygges, at arbejdsløshedskasserne kan bevare tilknytning til fagbevægelsen.

Men det afgørende må være de politiske grunde, der taler for medlemsskab af De europæiske Fællesskaber. Medlemsskab giver os medindflydelse på og medbestemmelsesret ved en række vigtige afgørelser, som vil blive truffet i EF.

De vil blive truffet, hvad enten vi er med eller ikke. Og vi vil komme til at tilpasse os til disse beslutninger, selv om vi ikke er medlemmer.

Vi kan vel lade være med at melde os ind i EF, men vi kan ikke melde os ud af Europa. Og er selve kærnen i alt folkestyre ikke netop medbestemmelse og medindflydelse. Vi ville handle imod vore egne fundamentale synspunkter på et

fremtidigt Europas opbygning, hvis vi sagde: Nu kan I andre bygge det op og bestemme dets indhold og rammer, men vi holder os fornemt tilbage. Kunne det danske samfund, som vi kender det i dag være blevet til på den melodi? Selvfølgelig ikke. Derfor siger vi nej til nej-folkene og ja til ja-folkene. Ellers lever vi ikke op til vore egne idealer om et internationalt samarbejdes tilbliven.
Landets selvstændighed er blevet bragt ind i debatten. Der hører den også hjemme. Et land øger sin selvstændighed og indholdet af sin suverænitet ved at sidde med ved de forhandlinger, hvor spørgsmålene afgøres, og udhuler sin selvstændighed og suverænitet ved bevidst at holde sig væk fra at have indflydelse på lige fod ned andre selvstændige regeringer over spørgsmål, som det, Folketing og regering alligevel skal indrette vigtige dele af sin politik efter.
Et .land underbygger sin selvstændighed ved at underbygge sin økonomiske tryghed. Der er ikke noget så begrænsende for selvstændigheden, som fattiggørelse og isolation. Forhandlingsposition er en forudsætning for, at suveræniteten har indhold.

Den får vi kun ved at være med. Ikke ved at stå uden for og kigge
ind ad vinduerne. Af hensyn til et selvstændigt Danmark med meningsfyldt suverænitet på alle områder, hvor vi ikke - som ved toldunion og landbrugsordninger - har forhandlet en fælles ordning - stemmer vi ja den 2. oktober.
Europas fred skulle derimod ikke være inde i billedet af denne debat, siger modstanderne, for den har Tyskland og Frankrig jo ordnet indbyrdes. Det er klaret. Hvor kortsynet en tankegang. Med hvor ringe historisk erfaring må dette synspunkt ikke være blevet til. Og med forbløffende ringe forståelse for den europæiske histories forudsætninger og blodigt forrevne forløb.
Det er rigtigt, at Europabevægelsens fædre netop gjorde deres indsats for at forhindre nye krige, bygget på fjendskab og rivalisering mellem Frankrig og Tyskland.
Det var folk, der selv havde været fængslet af Gestapo som Robert Schumann.
Det var folk, der havde siddet i tyske fængsler som socialisten Leon Blum.
Det var folk, som i nazistiske koncentrationslejre havde set europæere pine europæere som socialisten Pineau.
Det er vigtigt, at den fælleseuropæiske bestræbelse på at styrke udsoningen - ikke blot mellem Frankrig og Tyskland - men mellem alle Europas folk - styrkes og udbygges. Det gør vi ved at virke med i denne historiske vending i Europas udvikling.

Det gør vi ved at sige ja. Følger vi derimod nej-sigerne, er vi ikke med til at bygge fredens Europa op. Vi vender det ryggen. Men vi socialdemokrater vil ikke vende fredens Europa ryggen. Vi vil række vor hånd ud til vore venner og partifæller kontinentet over og sige: Kammerater, vi er med jer.
Det udenrigspolitske samarbejde sker gennem en serie af uforpligtende samtaler og konsultationer uden for EF's traktatgrundlag og institutioner. Man rådfører hinanden og træffer beslutninger hjemme i hver sin hovedstad, i hver sin regering og hvert sit parlament. I forvejen er ni af ti mulige medlemslande medlemmer af NATO, hvor sikkerhedspolitikken ligger fast, indtil helt nye afspændingsmuligheder viser sig i verden.

Men jeg vil betragte det som en fordel, at de ti europæiske landes regeringer har en særlig mulighed for at tale sammen, Europa er efter to verdenskrige blevet en svag verdensdel i en farlig verden. En styrkelse af Europas stilling i internationale forhandlinger vil hverken skade Europa eller os eller afspændingens sag. Om at skabe en ny supermagt som modstanderne påstår det, har der aldrig været tale.
Der er vision og perspektiv ved at gå med i dette samarbejde - såvel økonomisk som politisk, fredspolitisk og afspændingsmæssigt.
Der er intet som helst politisk eller økonomisk perspektiv i nej-sigernes golde standpunkt. De vender ryggen til fremskridtet. De har intet at sætte i stedet for det, de forkaster.
Når de foregiver at have et nordisk alternativ, fører de tom tale, ganske som ved at pynte deres annoncer og tryksager med billeder af nordiske statsmænd, ja endog med billede af mig og med min underskrift i faksimile.
Det er en ære jeg frabeder mig.
Nordek - vort stolte forhandlingsresultat fra Nordisk Råd i Reykjavik er forvandlet til en falden drøm, en sprængt illusion. Folkebevægelsens ledere kan få. dette bekræftet hos enhver ansvarlig nordisk statsmand.
Det nordiske samarbejde skal fortsættes under alle omstændigheder.
Så stærkt, så udbygget, så helhjertet som muligt. Således blev det bekræftet ved de nordiske statsministres møde i Oslo den 1 september. Og det bliver ikke mindre stærkt af, at alle de nordiske lande finder en løsning i forhold til EF - to som medlemmer, de andre på anden måde. Det vil fra udviklingstrin til udviklingstrin, fra fase til fase, fra sag til sag gøre det nødvendigt for de nordiske landes regeringer at

mødes og tale sammen for at finde de løsninger, vi er enige om for at lære, h ordan vi bedst kan støtte hinanden, for at vor nordiske optræden i den europæiske udvikling bliver en samarbejdende fremtræden, Vil man et forstærket nordisk samarbejde under de vilkår der nu gælder efter Nordek's fald, må det blive med EF og ved at stemme for, at også Norden har medlemsrepræsentanter ved de europæiske forhandlingers afgørelser.

Hvis vi ikke vælger at gå ind i EF, bliver vore muligheder både økonomisk og politisk ringere. Det er ikke skræmmepropaganda at sige det.'

Det er at tale sandhed. Hvad ville man sige til en regering og til en partiledelse, der den dag - mod vort håb og mod vor vilje - en nej—afgørelse forelå, og dens smertelige virkninger begyndte at tegne sig i virkelighedens verden, hvis vi ikke havde sagt det på forhånd - havde sagt sandheden. Man ville kritisere os, hårdt og med rette.

Som jeg allerede har sagt det i Folketinget før tingets endelige - og jeg håber - historiske afstemning:

Jeg tror ikke på, at vi omvender nogen modstander eller vinder nogen tvivler ved at true eller skramme. Men jeg tror på vor pligt til at sige kendsgerninger. Det er på kendsgerninger og på tillid at afgørelsen skal træffes.

På hovedbestyrelsens vegne beder jeg denne kongres om tillid til partiet og dets ledelse. Vis os den ved at sige ja.